

Marilena Dumitrescu

**MOARTEA
CA EXPERIENȚĂ DE VIAȚĂ**

- piesă în 2 acte –

Personajele, în ordinea intrării în scenă:

Aura Ștefănescu – 43 ani

Andrei Ștefănescu, fiul Aurei și al lui Dinu – 17 ani

Dinu Ștefănescu – 45 ani

Polițistul Preda Iulian – orice vârstă

Un lucrător în halat alb

Diana – 17 ani

Prima vecină, de vârstă incertă

A doua vecină, la fel

Alex – 41 ani

Văduva – 38 ani

Teodora Bădescu – 32 ani

MOARTEA CA EXPERIENȚĂ DE VIAȚĂ

Actul I

Un apartament de bloc. În dreapta, un hol. În stânga, o bucătărie cu loc de luat masa. Pe undeva, ușa dormitorului lui Andrei, ușa de la intrare și un cuier cu oglindă.

Scena 1

Seara. Scena e goală, dar din dormitor se aude muzică. Soneria sună repetat, dar degeaba, nu răspunde nimeni. Apoi se aude o cheie răsucindu-se în broască. Intră Aura, încărcată cu cumpărături, închizând ușa cu piciorul. Aura pune sacoșele jos, agață poșeta și pardesiul în cuier, deschide umbrela udă și o pune la uscat. Deschide ușa dormitorului de unde se aude muzica, dar o închide imediat și se retrage cu mâna la inimă. Andrei, ciufulit, în șort, fără tricou, iese din cameră, dar rămâne în cadrul ușii.

ANDREI (*în silă*): Ce-i?

AURA: Sun de-o juma' de oră. N-ai auzit?

ANDREI: N-ai cheie?

AURA: Aveam mâinile ocupate, am făcut cumpărături.

ANDREI: Hai, spune, ce vrei?... Ai văzut, nu sunt singur. (*Vrea să intre în cameră, aproape îi închide ușa-n nas*).

AURA (*împingând în ușă*): Stai așa, unde pleci? Avem de discutat.

ANDREI: Nu cred.

AURA: Cum adică, nu crezi? M-a sunat diriga.

ANDREI: Așa, și?...

AURA: De ce nu te-ai dus la acțiunea aia, cu drogurile?

ANDREI: De ce să mă duc? Ce treabă am eu cu drogurile?

AURA: Am înțeles că era obligatoriu. Vă învață ce se poate întâmpla dacă vă drogați.

ANDREI: Lasă-mă-n pace. Tu n-auzi că nu mă droghez?

AURA: Nu erai și tu la magazin, la etnobotanice, când cu razia?

ANDREI: Ei, și?

AURA: Cum adică? Păi ziceai că nu te droghezi.

ANDREI: Hai, dom'le, ce, alea-s droguri? Păi dacă ar fi droguri, crezi că le-ar da voie să le vândă la magazin?

AURA: Sunt la fel de periculoase și alea. Tu nu-ai auzit cazuri când au murit de la etnobotanice?

ANDREI: Prostii!

AURA: Văd că nu mă-nțeleg cu tine. Să știi că n-am terminat cu asta. Mai vorbim. Auzi, totuși, ce miroase-aici? Te-ai apucat de fumat? Sau e iarbă de-aia?

ANDREI: Hai, dom'le, ce iarbă? Sunt țigări. Tutun. Și nu m-am apucat de fumat. Diana...

AURA: Aaa, Diana... Spune-i să fumeze pe balcon. Și ai grijă, e minoră.

ANDREI (*dând să intre în cameră*): Și eu.

AURA: Ai mâncat ceva azi?... În zece minute să vii la masă.

ANDREI (*închizându-i Aurei ușa în nas și încuind cu cheia*): Lasă-mă în pace, nu mi-e foame.

Aura merge la cuier, ia sacoșele cu cumpărături și le duce la bucătărie. Vrea să pună sacoșele pe masă, dar o găsește ocupată cu căni de cafea, un ibric murdar, un borcan de muștar, coji de portocale. Lasă sacoșele pe jos, apoi își pune un șorț și începe să facă ordine. Strânge vasele murdare, pune cojile de portocale la gunoi, apoi pune sacoșele pe masă. Scoate din pungă cumpărăturile – pâine, un pui fript într-o pungă unsuroasă, detergent, hârtie igienică, un cozonac, un borcan cu castraveți murați. Se aude o ușă.

Scena 2

Aura, Dinu.

AURA (*tare*): Tu ești, Dinule?

DINU: Eu sunt, dragă... Așteptai pe altcineva?

Aura nu răspunde. Ridică din umeri și își vede în continuare de treabă. Dinu intră ținând în mână un ziar. Se apropie de Aura și o sărută pe obraz, apoi se așează la masă și deschide ziarul.

AURA: Ce miroase-așa? Ai fost la dentist?

DINU: Da, ți-am spus de dimineață că am programare. Trebuie să mă duc și joi, să-mi scoată nervul.

AURA: A, da, uitasem... Mai plouă?

DINU (*răsfoind ziarul*): Puțin... Tu ce-ai făcut azi?

AURA (*trebăluind*): Ce să fac?... Ca de obicei... La noi se fac disponibilizări. Trebuie să dea 20 de oameni afară.

DINU: Zău?... Te dau și pe tine?

AURA: Cine știe?... Sper că nu. Oricum, deocamdată nu e oficial.

DINU: Da? Atunci, de unde știi?

AURA: Mi-a spus Alex.

DINU (*privind într-o parte*): Aaa, Alex.

AURA (*străpungându-l cu privirea*): Da, Alex. Ce vrei să spui?

DINU (*ridicându-se de la masă*): Nimic... Mă duc să-i spun lui fiu-tău să dea muzica mai încet.

AURA: I-am zis și eu, dar degeaba. Vezi că e cu Diana.

DINU (*așezându-se la loc*): ... Atunci nu mă mai duc...

AURA (*arătând spre hârtia igienică și detergent, care rămăseseră pe masă*):
Du și tu alea la baie.

Dinu ia hârtia și pachetul de detergent și iese.

Scena 3

Aura, apoi revine și Dinu și se așează la loc.

DINU: Auzi, cu fata asta... Crezi că părinții ei știu?

AURA (*șterge masa cu un prosop și așează tacâmurile*): Ei, știu... Probabil acum o cred la meditație sau la mall... Taie și tu niște pâine.

DINU (*ia un tocător și un cuțit și taie câteva felii dintr-o pâine*): N-ar trebui să facem ceva?

AURA: Ba da, dar ce?... Mai vorbește și tu cu el. Eu am vorbit și astăzi.

DINU (*ia din dulap un coș în care pune pâinea tăiată, apoi scutură tocătorul, șterge cuțitul și le pune la loc*): Zău?... Și ce-a zis?

AURA: Ei, parcă tu nu știi ce zice el... Să-l las în pace. Eu cred că nici n-ascultă vreodată ce-i zic. Parcă vorbesc cu pereții... Mi-e frică să nu se drogheze.

DINU: Cum să se drogheze?!

AURA: A fost prins de o razie a poliției într-un magazin de etnobotanice.

DINU: Cum așa?!

AURA: Da. Auzi... Tu ai ști dac-ar fi drogat? Adică, recunoști simptomele?

DINU: Drept să-ți spun, nu prea. Pe vremea noastră nu existau de-astea, habar n-am nici cum arată, nici cum se manifestă drogații... O să mă uit mâine la serviciu pe internet.

AURA: Poate mai vorbești și tu cu el. Pe mine nu m-ascultă.

DINU: Știu cum e... Simona te-a mai sunat?

AURA (*scoate puiul din pungă și îl taie bucăți*): Sigur, sună mereu. M-a sunat și azi.

DINU (*ia un copan și mușcă din el*): Pe mine nu mă sună niciodată.

AURA (*punând mâncarea în farfurii*): A întrebat și de tine.

DINU: Zău?... Ce-a întrebat?

AURA (*cu gura plină*): A întrebat ce mai faci. Deschide și tu borcanul de castraveți.

DINU (*deschizând borcanul de castraveți*): Aha... Și cum a zis, exact?

AURA (*ia un castravete din borcan și mușcă din el*): Cum să zică?! Stai să-mi aduc aminte... A zis: Tati ce face?... Auzi, dar tu de ce n-o suni, dacă vrei să vorbești cu ea?

DINU: Ei, lasă, că-mi spui tu, ce să mai cheltuim aiurea... Și ce mai zice? Vine în vacanță?

AURA: Nu, nu vine. Zice că și-a găsit ceva de lucru pentru la vară. Mai strânge și ea un ban.

DINU: E tot cu... ăla?

AURA: Cu Martin? Da, e tot cu el. De ce?

DINU: Nu știu... Nu sunt rasist, dar... îți dai seama că am putea avea nepoți mulatri?

Se aude soneria. Aura și Dinu se privesc întrebător.

AURA: Cine poate să fie?

DINU: Nu știu. Aștepti pe cineva?

AURA: Eu? Nu, pe cine s-aștept?! Nu te duci să deschizi?

DINU: Du-te tu. Mi se răcește mâncarea.

AURA (*se ridică să meargă să deschidă*): Și mie nu mi se răcește?

Scena 4

AURA se uită pe vizor, apoi deschide ușa. În ușă e un polițist.

POLIȚISTUL: Bună seara.

AURA: Bună seara. Pe cine căutați?

POLIȚISTUL: Familia Ștefănescu?

AURA: Da. E vreo problemă?

POLIȚISTUL: Sunt agent principal Preda Iulian. Doamnă, nu știu cum să vă spun... Sunteți soția domnului Dinu Ștefănescu?

AURA (*speriată*): Da, eu sunt. Nu vreți să-mi spuneți odată despre ce e vorba?

POLIȚISTUL: Doamnă, îmi pare rău, dar sunt nevoit să vă dau o veste proastă. Știți, soțul dumneavoastră a suferit un accident rutier.

AURA: Când?!

POLIȚISTUL (*uitându-se la ceas*): Acum... aproximativ o oră și jumătate. Mai exact, la ora șaisprezece și patruzecișipatru de minute.

AURA: Sunteți sigur?!

POLIȚISTUL (*deschide un carnet și citește ceva în el*): Da, doamnă. Uitați, scrie și aici. A fost dus de urgență la spital, dar din păcate nu s-a mai putut face nimic.

AURA: Cum adică?!... Domnule, vă înșelați. Soțul meu e în bucătărie, mănâncă pui cu castraveți murați. (*Strigă*): Dinule, vino puțin! (*Merge până la ușa lui Andrei și bate cu pumnul*). Și tu, dă dracului muzica aia mai încet.

Scena 5

Muzica nu se mai aude. Apare Dinu, ronțăind un castravete.

DINU: Da, ce e?

POLIȚISTUL: Bună seara.

DINU: Bună seara. S-a întâmplat ceva?

AURA: Domnul ăsta zice că ai ai avut un accident rutier.

DINU: Cine, eu?!

POLIȚISTUL: Păi... Sunteți domnul Ștefănescu Dinu din strada Episcop Bratu numărul 12, bloc P5, scara A, etaj 4, sector 3 București?

DINU: Da, eu sunt.

POLIȚISTUL: Puteți să-mi prezentați un act de identitate?

DINU: Da, sigur...

Dinu merge la cuier, caută în haină, scoate portofelul și din el o carte de identitate.

POLIȚISTUL (*verificând actul de identitate*): Corespunde. Atunci, da, dumneavoastră. V-a călcat o mașină pe trecerea de pietoni. Din păcate, nu ați mai putut fi salvat.

AURA: Hai, domnule, fiți serios! Nu vedeți că soțul meu e viu și nevătămat?

POLIȚISTUL (*se uită când la Dinu, când la el în carnet*): Îmi pare rău, în actele mele scrie altceva. Doamnă, trebuie să mergeți cu mine la morgă, să recunoașteți cadavrul.

DINU: Ce cadavru?

POLIȚISTUL: Păi... Al dumneavoastră.

DINU: Aha... N-ar fi mai bine să merg eu? Soția mea e cam sensibilă, s-ar putea să i se facă rău.

POLIȚISTUL: Știți, nu se obișnuiește. De obicei, văduva face recunoașterea.

DINU (*mușcând din castravete*): Care văduvă?!

POLIȚISTUL (*arătând spre Aura*): Dumneaei. Sunteți soția victimei, nu?

AURA: Da, eu sunt. Adică... Ce să fac?! Mă duc să văd.

Aura merge la cuier și își ia pardesiul și poșeta. Apare și Andrei.

ANDREI: Ce-i, dom'le, ce s-a-ntâmplat?

AURA: Taică-tu... L-a călcat mașina. Ai grijă pe-aici, vin cât pot de repede.

Aura se îmbracă din mers. Când să iasă pe ușă, Dinu îi oprește.

DINU: Auziți, domnule polițist...

POLIȚISTUL: Agent principal Pavel Iulian.

DINU: Puteți să-mi spuneți cine m-a călcat?

POLIȚISUL (*deschizând carnetul pe care-l ținea în mână*): O doamnă, Teodora Bădescu. O cunoașteți?... E cercetată în stare de libertate.

DINU (*se gândește*): Nu, n-o cunosc... De ce?

POLIȚISTUL: De ce, ce?

DINU: De ce e cercetată în stare de libertate?... Ziceți că eram pe trecere de pietoni. Era dreptul meu.

POLIȚISTUL: N-aș putea să vă spun. Așa e-acum. Știți, doamna e... Mă rog, e tare. Cred că are o grămadă de relații.

DINU: Probabil... Cum spuneți că se numește doamna?

POLIȚISTUL: Teodora Bădescu.

DINU (*notând pe o bucată de hârtie*): Puteți să-mi spuneți unde locuiește?

POLIȚISTUL: De ce?

DINU: E bine de știut.

POLIȚISTUL: Să mă uit în procesul-verbal... (*Se uită în procesul-verbal*): Locuiește pe strada Dacilor nr. 14A.

DINU (*notează adresa și bagă hârtia în buzunar*): Aha...

Polițistul și Aura ies.

Scena 6

Dinu și Andrei rămân singuri, în hol.

DINU: Ce-o fi asta?!

ANDREI: Probabil o greșeală.

DINU: Da, probabil... Auzi, Andrei, aș vrea să stăm un pic de vorbă.

ANDREI: N-am chef acum. E Diana la mine, nu pot să stau.

DINU: Bine, atunci, mai târziu... Mă duc, mi se răcește mâncarea.

Andrei intră la el, Dinu merge la bucătărie.

Scena 6

Luminile se sting. Apoi, un reflector luminează slab un colț al scenei unde este o masă de spital cu rotile pe care se află un cadavru învelit cu totul într-un cearșaf. Intră Aura, însoțită de polițist și de un lucrător îmbrăcat în halat alb. Lucrătorul în halat apasă pe un comutator, colțul scenei se luminează puternic. Apoi, lucrătorul în halat dezvelește chipul cadavrului. Aura se apropie, aruncă o privire, apoi întoarce capul repede. Se clatină, polițistul se apropie și o susține.

POLIȚISTUL: El e?

AURA (*mai privește o dată cadavrul*): Da, e soțul meu.

Lucrătorul în halat alb stinge lumina. Polițistul o ia pe Aura pe după umeri și o scoate afară.

Scena 7

Aura ajunge acasă. Intră, își scoate pardesiul, își agață geanta în cuier. Apar și Dinu și Andrei, venind fiecare din altă cameră. Dinu ia pardesiul Aurei și îl pune în cuier.

DINU: Ei, cum e?... Sunt eu?

AURA (*plânsă*): Da.

ANDREI (*către Aura*): Cum adică, vrei să spui că-i mort?... Tata e mort?

Aura dă din cap că da.

ANDREI (*furios, către taică-su*): Ce dracu' ai făcut, măi, tată? Noi ce ne facem acum?...

AURA: Chiar... Doamne, ce-o să facem cu rata la bancă?

ANDREI: Oare o să mai pot merge la facultate?... Aia face facultate în Franța, și eu...

AURA: Nu vorbi așa, e sora ta. Lasă, că vedem noi...

Aura și Andrei se îmbrățișează și plâng amândoi.

DINU: Bine, dar eu?... Eu ce-o să fac?

Se învârte neajutorat în jurul celor doi, dar aceștia nu-l bagă în seamă.

Scena 8

Diana iese din camera lui Andrei încheindu-și geaca.

DIANA: Bună seara. (*Către Andrei*): Ce-i? Ai plâns?

ANDREI (*printre lacrimi*): Tata... L-a călcat mașina și-a murit.

DIANA (*uitându-se la Dinu*): Care taică-tu? ăsta?!

Andrei scutură din cap că da.

DIANA: Nasol... Asta înseamnă că nu vii mâine la școală?

ANDREI: Nu vin. Vorbește tu cu diriga.

DIANA: OK, eu m-am cărat. Te sun mai încolo. Sau... vrei să mai stau cu tine?

ANDREI: Nu, du-te. Trebuie să am grijă de maică-mea.

Diana iese.

Scena 9

DINU: Pe mama ai anunțat-o?

AURA: Chiar, trebuie s-o sun pe maică-ta.

DINU: Ai grijă cum îi spui, știi că are probleme cu inima. Și s-o suni și pe Simona. Mă duc la baie.

Aura scoate telefonul mobil care era agățat de gât și formează un număr. Dinu își clatină capul cu compasiune, apoi merge în bucătărie, își ia ziarul și pleacă la baie.

Scena 10

În bucătărie. Aura, îmbrăcată în negru, Andrei, Dinu stau la masă și beau vin. Pe un dulap sunt mai multe lumânări aprinse și un vas cu flori. Pe masă se află un platou cu câteva felii de cozonac.

ANDREI: Ai sunat-o pe Simona?

AURA: Da, vine mâine cu avionul. Am sunat și firma de pompe funebre. Mâine dimineață trebuie să merg la biserică, să aranjez cu preotul. Și am vorbit cu un coleg să mă învoiască de la serviciu.

DINU: Ce coleg?

AURA: Alex. Dar de ce întrebi?

DINU: A, întrebam și eu așa...

AURA: A zis că trece mai târziu pe aici.

DINU: Ce să caute?!

AURA: La priveghi. Așa se face.

Scena 11

Intră două vecine, cu flori și lumânări. Îi dau florile lui Dinu care le ia și rămâne cu ele în brațe. Apoi rup cu dinții capătul lumânărilor pe care le aprind și le pun lângă celelalte.

PRIMA VECINĂ: Dumnezeu să-l ierte... Păcat de dumnealui, era tânăr...

A DOUA VECINĂ: Ieri de dimineață l-am văzut, ducea gunoiul la ghenă. Și era așa de vesel, chiar a făcut și-o glumă, nu mai știu exact ce mi-a zis, dar știu c-am râs. Era un banc cu un chinez parcă. Săracu', habar n-avea ce-l așteaptă!

DINU: Aaa, mi-aduc aminte. Era bancul cu diferența dintre un optimist și un pesimist. Știți care e diferența dintre un optimist și un pesimist?

ANDREI: Păi parcă era cu un chinez.

AURA: Suntem la priveghi, e indecent să spunem bancuri.

DINU: E indecent să râdem. Văd că nu râde nimeni.

ANDREI: Păi dacă nu l-ai spus?! Deci, care e?

DINU: Ce?

ANDREI: Diferența. Nu așa ai zis? Care e diferența...

DINU: Aaa, da. Optimistul învață limba engleză, pesimistul învață limba chineză.

ANDREI (*râzând*): Ce tare e!

AURA: Andrei! Nu mai râde, mă enervezi.

A DOUA VECINĂ: V-am spus eu că era ceva cu un chinez?

AURA: Serviți un pahar cu vin. Și o felie de cozonac. Nu luați loc?

A DOUA VECINĂ: Nu, lăsați, stăm așa.

Aura toarnă vin în pahare. Vecinele beau din picioare și mănâncă cozonac.

PRIMA VECINĂ (*gustând din paharul cu vin*): Știi cum se zice: de-ar ști omul ce-ar păți, dinainte s-ar feri. Păi mai trecea el pe roșu, dacă știa că-l calcă mașina?

DINU: Dar n-am trecut pe roșu! N-am trecut pe roșu...

PRIMA VECINĂ (*neîncrezătoare*): Zău?... Noi am auzit altceva.

Scena 12

Intră Alex. Aura sare în întâmpinarea lui și i se aruncă în brațe plângând. Alex o mângâie ca să o consoleze. Dinu ia paharul de vin, îl dă peste cap și își mai toarnă unul. Vecinele își dau coate. Aura îl conduce la masă și-i arată un scaun pe care să se așeze.

ALEX (*către Aura, aprinzându-și o țigară*): Ce faci?... Cum te simți?

AURA: Mi-am mai revenit.

ANDREI: De ce fumează aici? Nu-i spui să fumeze pe balcon?

AURA: Andrei, nu fi obraznic! Mai bine du-te la tine în cameră. Ar trebui să te odihnești.

Andrei se ridică și merge spre camera lui, uitându-se urât spre Alex.

ALEX (*il urmărește pe Andrei până ce acesta iese din încăpere, apoi întoarce capul și se adresează Aurei*): Și cum s-a întâmplat?

AURA: Se pare că a trecut pe roșu.

DINU: N-am trecut pe roșu! Nu-i adevărat!

Aura și Alex se uită la Dinu pentru o clipă, apoi întorc capul fără să-i răspundă și își reiau dialogul.

ALEX: De ce să fi trecut pe roșu? Se grăbea?

AURA: Cine știe?... Așa a fost să fie.

PRIMA VECINĂ: Soarta.

A DOUA VECINĂ: Ceasul rău. Ei, eu mă duc. Dumnezeu să-l ierte!

PRIMA VECINĂ: Stai, că merg și eu. Dacă pot să vă ajut cu ceva...

AURA: Ne descurcăm, mulțumesc. Vă conduc.

Aura iese să conducă vecinele.

Scena 13

Dinu și cu Alex, rămași singuri în încăpere, se privesc ochi în ochi, tensionați. Alex fumează.

DINU (*împrăștiind cu mâna fumul de la țigara lui Alex*): Ai vrea să stingi țigara?

ALEX: Sigur că nu. Cum o s-o mai fumez stinsă?

DINU: Îmi face rău. Nu pot să respir.

ALEX: ... Și crezi că-i de la țigară?

DINU: Nu vreau să fiu nepoliticos, dar... tu ce dracu' cauți aici?

ALEX: Aura m-a chemat, a zis că are nevoie de mine. Trece prin clipe grele. Din cauza ta.

DINU: S-o lași în pace, auzi? Poți să pleci acum. Du-te acasă, la nevastă-ta.

ALEX: Am divorțat acum doi ani. Aura nu ți-a spus?

DINU: Ai divorțat?!... Nu, nu mi-a spus nimic.

ALEX: Interesant!

DINU: Las-o în pace. E soția mea, ai înțeles?

ALEX: A fost.

DINU: Cum adică, a fost?!

ALEX: Până când moartea ne va despărți. Ai auzit vreodată chestia asta?... Până când moartea ne va despărți!

Actul II

În dreapta scenei, o bancă în cimitir. În stânga, un interior – canapea și fotoliu de piele, o măsuță, o combină muzicală, o minge imensă, frumos colorată, pentru gimnastică și două - trei aparate de fitness. Este camera de sport a Teodorei Bădescu, cea care l-a accidentat mortal pe Dinu.

Scena 1

Partea din stânga e în întuneric, banca din cimitir e luminată. Dinu stă pe bancă și citește ziarul. Prin fața lui trece Văduva, îmbrăcată în negru, ținând în mână o stropitoare. După ce trece de Dinu, Văduva se oprește și se întoarce spre el.

VĂDUVA: Bună ziua. Sunteți nou pe-aici, nu v-am mai văzut până azi.

DINU: Da, abia am sosit. Ce zi e azi, e joi?

VĂDUVA: Da, e joi precis. Ieri a fost miercuri. Știu asta pentru că miercurea la noi se plătește întreținerea, și eu am plătit-o ieri. Dar de ce întrebați?

DINU: Trebuia să mă duc la dentist, să-mi scoată nervul.

VĂDUVA: Stați liniștit. Ați scăpat de dentist. Nu veți mai avea nevoie de-acum încolo.

DINU: Da, aveți dreptate. Asta-i bine.

VĂDUVA: Așa e... Și cum s-a întâmplat?

DINU: Ce?

VĂDUVA: Cum ați ajuns aici?

DINU: Aaa... M-a călcat o mașină. Dumneavoastră... cu ce probleme?

VĂDUVA: Vin la soțul meu. S-a dus acum trei luni. Inima... Am plantat niște panseluțe și le ud în fiecare zi, să se prindă.

DINU: Dar cum de mă vedeți? Nu mă vede toată lumea. Adineauri un gropar beat s-a așezat pe mine.

VĂDUVA: Aaa, eu am experiență, cu bărbatu-meu. Nu voia să plece. A bătuit pe-aici până acum vreo săptămână. Mai trecea și pe-acasă. Mai ales noaptea. Mă speria îngrozitor.

DINU: De ce? Doar a fost soțul dumneavoastră. Cât timp ați fost căsătoriți?

VĂDUVA: Șaptesprezece ani.

DINU: V-a părut rău c-a murit?

VĂDUVA: Sigur, ce întrebare e asta?! (*Începe să plângă*): A fost un om tare bun!

DINU: Și-atunci, de ce vă temeți de el?

VĂDUVA: Habar n-am... Știți cum se spune, morții cu morții și viii cu viii. Voiam să se ducă. Îmi atârna de suflet. Am chemat preotul să facă sfeștanie, numai așa s-a hotărât să plece. Dumneavoastră?...

DINU: Eu, ce?

VĂDUVA: De ce mai bătuiți pe-aici?

DINU: Păi unde să mă duc?!

VĂDUVA: Nu știu, poate-n rai?

DINU: În rai?! În rai... Da, la asta nu m-am gândit. Acolo s-a dus și soțul dumneavoastră?

VĂDUVA: Da, v-am spus, a fost un om bun.

DINU: Și cum se-ajunge în rai?

VĂDUVA: Păi primul pas deja l-ați făcut. Vreau să spun, mai întâi e bine să mori. Apoi, va veni un înger și vă va conduce.

DINU: Așa s-a întâmplat cu soțul dumneavoastră?

VĂDUVA: Așa cred. Știți, nouă nu ne e dat să cunoaștem astfel de lucruri... Vreau să spun nouă, celor vii. Practic însă, soțul meu s-a transformat într-un fluture. Un fluture de noapte. L-am auzit fluturând din aripi pe lângă urechea mea, s-a îndreptat spre fereastră, s-a izbit de perdea. Voia să iasă. Eu am dat perdeaua laoparte. Apoi a zburat și de-atunci nu l-am mai văzut niciodată.

DINU: Un fluture... Și ziceți că s-a dus în rai? Adică fluturii merg în rai? Nu merg numai oamenii?

VĂDUVA: Păi fluturele nu era chiar fluture. V-am spus, era soțul meu. Sufletul lui s-a transformat într-un fluture, ca să poată să plece. Așa cred.

DINU: Dar... nu ziceți ceva de un înger, care te conduce în rai?

VĂDUVA: Altfel cum să știe pe unde s-o ia? Dumneavoastră știți?

DINU: Ce?

VĂDUVA: Unde-i raiul.

DINU: Nu.

VĂDUVA: Păi vedeți?

DINU: Vreți să spuneți că așa ceva mi se va întâmpla și mie?

VĂDUVA: Sigur. Mai curând sau mai târziu.

DINU: Și dacă nu vreau?

VĂDUVA: O să vreți până la urmă.

DINU: De ce aș vrea?

VĂDUVA: Eu știu?... Poate ca să vă reîncarnați. Nu vreți să vă reîncarnați?

DINU: Să mă reîncarnez?... Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

VĂDUVA: Aveți timp destul. O veșnicie.

DINU: ... Mda, poate mai târziu. Nu pot să plec acum. Am treabă.

VĂDUVA: Adică ce treabă? Știți, persoanele în situația dumneavoastră... se odihnesc. Așa se zice.

DINU: Dar nu sunt obosit. Acum trebuie să plec. (*Scoate din buzunar hârtia cu adresa femeii care-l accidentase*). Trebuie să vorbesc cu cineva.

VĂDUVA: Da? Poate ne mai vedem.

DINU: Poate.

Dinu iese iar văduva începe să stropească panseluțele cu stropitoarea. Această parte a scenei se întunecă.

Scena 2

Partea stângă a scenei este luminată acum de reflectoare. Teodora Bădescu stă într-un fotoliu, bea ceva dintr-un pahar înalt în care plutește o felie de lămâie și vorbește la telefonul mobil. E îmbrăcată în costum de fitness. Dinu intră și se așează pe canapea. Teodora nu-l vede, nu-l aude.

TEODORA: ...Nu, dragă, crede-mă că nu știu. Nu... Pur și simplu, mi-a sărit un bou în față... Nu l-am văzut. Era și ploaie... Ba da, am frânat, dar tot l-am lovit. Cred că era beat.

DINU: Nu eram beat. Cum să fiu beat? Veneam de la dentist.

TEODORA: ... Da, dragă, a murit tâmpitul... Da, îți dai seama... Au aranjat tata și cu Bogdan... Nu vreau să-ți spun cât a costat. Lasă, nu cred că e bine să vorbim la telefon, s-ar putea să ne-asculte ăștia... Mai bine vino pe la mine când poți, vorbim mai multe... Nu, vino tu, mie mi-au luat carnetul... Da, am rămas și fără carnet din cauza dobitocului.

DINU: Eu am rămas fără viață, din cauza ta.

TEODORA: Trebuie să te las acum. Te pup.

Scena 3

Teodora închide telefonul. Deschide combina muzicală, pune o muzică vioaie, tare, și se apucă să facă exerciții cu mingea medicinală, apoi cu aparatul de fitness. Deși nu-l vede pe Dinu, pare să simtă ceva. Se oprește, închide muzica și se uită în jur, pe după canapea, pe după fotoliu.

TEODORA: E cineva pe-aici?...

DINU (*se ridică și vine până în fața ei*): Da, eu sunt. Îți aduci aminte de mine?

TEODORA (*nu-l vede, continuă să caute*): Cine e?... Să știi că am o armă. (*Scoate un pistol de sub pernele canapelei*).

DINU (*vede pistolul, se sperie, apoi își dă seama că n-are de ce să se teamă*): Ia te uită, un alt lucru bun. Nu mai trebuie să mă tem de nimic. Doar n-o să mă omoare de două ori!

TEODORA (*ia telefonul și sună, febrilă, cu mâinile tremurânde*): Bogdan, unde ești? Vino acasă... Nu, nu s-a întâmplat nimic, doar că mi-e frică... Nu știu... Simt ceva ciudat... Cum adică, mi-ai trimis un psiholog?... Nu, ce să fac cu un psiholog?... Bine că mi-ai spus, eu scosesem pistolul. Mi s-a părut că umblă cineva prin casă. Poate-l împușcam. Cum pe cine? Pe psiholog, n-ai zis că mi-ai trimis un psiholog?... Crezi?... Auzi, ai vorbit cu ăia?... Aha... Bine că s-a rezolvat. Acum ce faci?... Hai, te rog, vino acasă. Lasă-le dracului, că le faci altădată... Ei, și ce? Sunt așa importante?... Bine, hai, te rog, încearcă. Te aștept.

Închide telefonul, apoi, brusc, îl vede pe Dinu așezat pe canapea.

Scena 4

TEODORA: Bună seara... Dumneavoastră sunteți?

DINU: Da, eu. Știți cine sunt?

TEODORA: Da, știu. Cum ați intrat? Era deschis?

DINU: Da, era deschis.

TEODORA: Ați sunat? Mă scuzați, tocmai vorbeam la telefon cu soțul meu. Mi-a spus că veniți.

DINU: Serios?!

TEODORA: Da, a fost ideea lui. Eu nu mă gândisem.

DINU: La ce nu vă gândiseți?

TEODORA: Să consult un psiholog.

DINU (*îi vine o idee*): Aaaa... Am înțeles.

TEODORA: Ce ați înțeles? Nu e nimic de înțeles. A fost un accident. Accidente se întâmplă tot timpul.

DINU: Ce simțiți în legătură cu asta?

TEODORA: Ce să simt?... Nu știu. Cred că furie.

DINU: Văd că aveți o armă.

TEODORA: Da, mi-a cumpărat-o soțul meu. El lipsește des, pleacă cu afaceri în Cipru, în China, în mai multe locuri. Mi-a luat pistolul pentru autoapărare, după ce acum trei ani a intrat un hoț peste noi, noaptea. M-am speriat foarte tare atunci.

DINU: Înțeleg. Totuși, credeți că e bine să țineți un pistol în apropiere, deși recunoașteți că sunteți furioasă?

TEODORA: Nu sunt furioasă.

DINU: Dumneavoastră ați spus asta.

TEODORA: Nu, am spus că simt furie când mă gândesc la accident. E altceva.

DINU: Și ce vă înfurie mai rău când vă gândiți la accident? Puteți să-mi povestiți?

TEODORA: Nu sunt sigură... Cred că cel mai tare mă enervează că nu mai am carnet.

DINU: Că nu mai aveți carnet?! Asta vă supără cel mai tare?

TEODORA: Ei, nu numai asta... Dar în primul rând asta. Știți, eu mă mișc foarte mult. Asta îmi îngrădește libertatea de mișcare.

DINU: Un om și-a pierdut viața. Asta nu vă supără?

TEODORA: ...Ba da, dar acum era vorba despre mine. Ați venit să mă ajutați, nu? Pentru asta vă plătește soțul meu.

DINU: Mă gândeam totuși că priviți problema unilateral. Ar trebui să o vedeți în ansamblu.

TEODORA: Cum adică?

DINU: În acest accident nu ați fost singura implicată.

TEODORA: Ba da, eram singură în mașină. Dacă era și soțul meu cu mine, poate nici nu se întâmpla. Știți, când suntem împreună, conduce el. Conduce foarte bine.

DINU: Da, erați singură. Dar mai era și victima.

TEODORA: Aaaa, victima...

DINU: Da, victima. Ce simțiți față de victimă?

TEODORA: Ce să simt? N-auziți că furie?... Un dobitoc!

DINU: Cine?

TEODORA: Victima. Dacă era atent, n-ajungeam în situația asta.

DINU: Adică, victima e vinovată?!

TEODORA: Bine-nțeles. Mi-a sărit în față. Ce era să fac?!

DINU: Era pe trecerea de pietoni.

TEODORA: De unde știți?!

DINU: Vreau să zic... era pe trecerea de pietoni?

TEODORA: Nu știu. Să vedem ce declară și martorii. Eu nu-mi amintesc. Oricum, s-a dus Bogdan să vorbească cu ei.

DINU: Cu martorii?!

TEODORA: Da, de ei depinde tot procesul.

DINU: Bine, dar poliția?...

TEODORA: Ei, poliția! Cu poliția s-a aranjat. Au mai rămas martorii. Sunt numai doi. Noroc că ploua, nu era multă lume pe stradă.

DINU: Adică soțul dumneavoastră mituiește martorii?!

TEODORA: Vai, nu-mi place cum sună. Am zis eu că-i mituiește?... Oricum, pe ăla nu-l mai învie nimeni, pe când eu... Eu pot s-o pășesc.

DINU: Vă temeți de asta?

TEODORA: De ce?

DINU: De consecințe. Că s-ar putea s-o pățiți, după cum ați zis.

TEODORA: Da, dar sper că asta se aranjează. Nu știu cu carnetul dacă se poate face ceva.

DINU: Omul ăla... victima... avea familie.

TEODORA: De unde știți?!

DINU: Adică... omul acela avea familie?

TEODORA: Așa am auzit, cred că era însurat. Ce contează?

DINU: Poate avea și copii.

TEODORA: Poate. Cu atât mai mult, trebuia să fie mai atent. Să nu traverseze ca un bezmetic, cu capu-n pământ. Să bage oamenii în pușcărie...

Dinu se enervează și se scoală brusc, gata să se repeadă în gâtul Teodorei, apoi își ia seama și se așează la loc.

Scena 5

DINU: Mă scuzați, am amorțit. Trebuie să-mi mai schimb poziția din când în când.

TEODORA: Să vă dau ceva de băut? O cafea, o apă minerală?

DINU: Nu, mulțumesc... Să revenim. Haideți să inversăm un pic rolurile. Să zicem că omul acela... victima... s-ar fi aflat la volan și v-ar fi lovit pe dumneavoastră, care traversați strada pe trecerea de pietoni. Ce simțiți acum?

TEODORA: Nu știu. Ce-i asta? O capcană?... Ce să simt? Tot așa, furie.

DINU: Aha... Cine credeți că-i de vină?

TEODORA: El! El e de vină, normal.

DINU: El, adică șoferul.

TEODORA: ... Da.

DINU: Bun. Să revenim la situația inițială. Cine-i de vină?

TEODORA: ...OK, am înțeles ce vrei să spunei. Dacă vrei neapărat să mă simt vinovată...

DINU: Nu e vorba atât de vină, cât de responsabilitate. Știi ce-i aia?

TEODORA: Da, știu. Normal. Asta înseamnă că, dacă voi fi găsită vinovată, trebuie să plătesc. Dar avocatul mi-a spus că...

DINU: Nu. Nu e vorba de asta. Înseamnă să accepți și să suporti consecințele faptelor tale. Sunteți pregătită pentru asta?

TEODORA: Păi ce, tot eu? N-auziți că nu sunt vinovată?

DINU: Nu credeți că trebuie să se facă dreptate?

TEODORA: Ba da, normal că da. Nu e drept că mi-au luat carnetul. Ar trebui să mi-l dea înapoi.

DINU: Dar dacă judecătorii hotărăsc că sunteți vinovată și că trebuie să mergeți la închisoare?

TEODORA: Cine, eu? Asta n-o mai cred. Iar dumneavoastră nu mă ajutați de loc. Aproape că mi se face frică. Ce urmăriți, de fapt?

DINU: Vreau să vă fac să înțelegeți.

TEODORA: Să înțeleg ce?

DINU: Că ați greșit. Că ați condus neatent. Că ați omorât un om.

TEODORA: Și în ce fel mă ajutați dumneavoastră? N-ar trebui să mă faceți să trec mai ușor peste asta? Nu asta e rolul psihologului?

DINU: Ca să treceți peste asta, trebuie mai întâi să acceptați ce s-a întâmplat. Să înțelegeți că ați omorât un om. Să regretați asta, să înțelegeți că e cel mai grav lucru ce i se putea întâmpla unui om.

Teodora vrea să mai ia o gură de băutură, dar vede că paharul este gol.

TEODORA: Precis nu vreți nimic de băut?

Dinu face semn că nu.

TEODORA: Atunci vă rog să mă scuzați, eu mă duc să-mi iau ceva. Simt nevoia să beau.

Teodora își ia paharul și iese. Scena se întunecă.

Scena 6

Partea din față a scenei e luminată, restul e în întuneric. Din dreapta scenei, cât mai în față, Andrei și Diana, cu ghiozdanele pe umeri, vin de la școală. Sunt pe stradă, merg încet și stau de vorbă. Din când în când se opresc, astfel încât odată cu ultima replică să ajungă în celălalt capăt al scenei și să iasă.

DIANA: Cum te mai simți?

ANDREI: Nasol.

DIANA: O să-ți treacă.

ANDREI: De unde știi?

DIANA: Așa eram și eu când a murit bunica... Plângeam într-una. Cu timpul, nu mai doare așa tare. Uite, acum vorbesc de ea și nu mai plâng.

ANDREI: Mă obsedează o chestie.

DIANA: Ce chestie?

ANDREI: În ziua când a murit... voia să vorbească cu mine și eu n-am vrut. Erai acolo și mă grăbeam să vin la tine. N-am să știu niciodată ce voia să-mi spună.

DIANA: Vrei să spui, din vina mea?

ANDREI: N-am vrut să sune așa, dar, dacă mă gândesc mai bine... da, din vina ta. Aș da orice să-l mai văd o dată, să-l întreb ce-a vrut să spună.

DIANA: Știu cum poți face asta. Ai putea să-ncerci cu niște iarbă. Eu, de câte ori fumez iarbă, mă-ntâlnesc cu bunica.

ANDREI: Cu bunică-ta care a murit?!

DIANA: Da. Ultima oară am văzut-o în Piața Traian.

ANDREI: Cool! Da, dar eu nu fumez iarbă.

DIANA: Ce mare lucru?

ANDREI: Nici nu știu de unde să iau. Se găsește la etnobotanice?

DIANA: Nu, aia nu e bună de nimica. Mie îmi cumpără frate-meu.

ANDREI: Costă mult?

DIANA: Costă. Dar dacă n-am bani, îi fur lui frate-meu din buzunar.

ANDREI: Ce tare ești! Nu ți-e frică că te prinde?

DIANA: Ei, căcat! Cum să mă prindă? Sunt atentă. Hai că-ți fac rost și ne vedem mai târziu.

ANDREI: Faci tu asta pentru mine?

DIANA: Dacă reușesc, îți dau un mesaj.

Se opresc în colțul scenei, se sărută și ies.

Scena 7

Sala de sport a Teodorei se luminează din nou. Dinu stă pe canapea iar Teodora intră cu paharul de băutură.

TEODORA : Știți ceva? Putea să fie și mai grav.

DINU: În ce fel? Ce poate să fie mai grav decât să omori un om?

TEODORA: Puteam să-l văd, să încerc să-l feresc și să intru într-un stâlp. Puteam să mor chiar eu. La asta v-ați gândit?

DINU: Nu eu trebuie să mă gândesc. Ce simțiți în legătură cu asta? Credeți că e mai bine să fii criminal sau victimă?

TEODORA: Cum adică? Cum să fie bine să fii victimă?

DINU: Atunci... criminal?

TEODORA: Criminal? De ce criminal?... Credeți că sunt o criminală?! A fost un accident, de ce nu pricepeți?... Soțul meu nu s-a gândit bine, n-am nevoie de niciun psiholog. Mă descurc. Sunt convinsă că se va rezolva. O să treacă, o să uit totul.

DINU: Da, totul trece. Totuși... Ați aranjat cu poliția și cu martorii, dar la familia victimei v-ați gândit? Vă dați seama că vă va da în judecată.

TEODORA: A vorbit Bogdan cu văduva, să renunțe la proces.

DINU: De ce ar renunța la proces?!

TEODORA: I s-a propus o sumă, a rămas să se gândească.

DINU: Nu va accepta!

TEODORA: De unde știți?!

DINU: Vreau să zic: dacă nu va accepta?

TEODORA: Va accepta până la urmă. Pentru bani, oamenii fac orice. De ce n-ar face-o?

DINU: Cum de ce?! Viața unui om nu e o marfă. N-o poți vinde sau cumpăra.

TEODORA: Va accepta. Sunt sigură că va accepta. Veți vedea.

DINU: Nu cred. Nu cred asta... Nu vi se pare imoral felul în care rezolvați problemele?

TEODORA: Ce e imoral? Că nu accept să fiu nefericită?

DINU: Dar aveți motive temeinice să fiți nefericită. Tocmai ați omorât un om. Poate ar fi sănătos să fiți nefericită, măcar puțin.

TEODORA: Îmi pare rău, eu nu așa văd lucrurile. Pentru mine nu există nefericiri. Există probleme pe care trebuie să le rezolv. Nu e nevoie să fim nefericiți.

DINU: Și omul acela?... Omul care și-a pierdut viața?

TEODORA: Ce-i cu el?

DINU: Nu vă pare rău deloc de el?

TEODORA: De ce?

DINU: Cum de ce?! A murit, femeia lui Dumnezeu! Și-a pierdut viața!

TEODORA: Poate că asta și-a dorit. Poate voia să se sinucidă, la asta v-ați gândit? Poate că se săturase de viață. Poate nu era mulțumit de ce i se întâmplă. Poate îl înșela nevasta, sau îl supărau copiii. Poate avea o slujbă de rahat. Poate nu îi ajungeau banii, poate avea rate la bancă. Poate era un om șters, neînsemnat. Poate era impotent. Poate nu îl băga nimeni în seamă. Poate nici nu conta dacă trăia sau nu. Și-atunci, de ce să-mi pară rău?

DINU: Sau poate îi plăcea viața lui. Poate că ducea o viață liniștită. Poate era un om cumsecade. Poate avea mici plăceri, mici fericiri. Poate își iubea nevasta și copiii. Poate visa să iasă la pensie și să-și ia o casă la țară. Să crească un câine și o pisică. Să planteze flori și pomi fructiferi. Să călătorească. Să-și vadă nepoții. De ce să nu vă pară rău?

TEODORA: Poate a ajuns într-o lume mai bună. Poate îl lăsăm să se odihnească în pace acolo unde e. În definitiv, a căutat-o cu lumânarea.

Sună soneria de la intrare. Teodora merge spre ușă să deschidă.

TEODORA: Cine e?

O VOCE DE DUPĂ UȘĂ: Sunt psihologul. M-a rugat soțul dumneavoastră să vă acord o consultație la domiciliu.

TEODORA: Cum psihologul?! Psihologul e deja aici... *(Se întoarce spre locul unde stătuse Dinu, dar acesta nu mai este)*. Nu-mi trebuie, dracului, nici un psiholog!

Teodora dă din nou drumul la muzică și se apucă să facă mișcare.

Scena 8

Dinu, îngândurat, stă pe banca din cimitir. Scoate din buzunar bilețelul cu adresa Teodorei, îl privește câteva clipe, apoi îl mototoleşte. Vrea să-l arunce, se răzgândește, îl desface, se mai uită o dată apoi îl rupe în bucăți mici pe care le aruncă în sus. Văduva cu stropitoarea apare pe alee și se oprește lângă banca pe care stătea Dinu.

VĂDUVA: Ați făcut mizerie. De ce aruncați hârtii pe jos?

DINU: Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama.

VĂDUVA: Tot aici sunteți?

DINU: Da. Știți, n-a venit nimeni să mă ia.

VĂDUVA: Probabil nu sunteți încă pregătit.

DINU: Da, nu mi-am încheiat socotelile cu lumea asta. Deși... sunt pe cale să le rezolv.

VĂDUVA: N-ar trebui să vă agățați de dramele trecutului. Nu mai priviți în urmă. Priviți înainte.

DINU: Nu văd nimic înainte. Înainte ar trebui să fie viitorul. Eu n-am viitor. Morții n-au niciun viitor.

VĂDUVA: Moartea-i doar o altă experiență de viață. Grăbiți-vă. Nu mai aveți mult timp aici.

Văduva iese, stropind cu stropitoarea. Dinu privește lung în urma ei.

Scena 9

Dinu, pe bancă. Apare Aura, în doliu, cu un buchet de flori și câteva lumânări în mână. O însoțește Alex, care o ține tандru de după umeri. Când îl vede pe Dinu, Aura se depărtează de Alex, desprinzându-i brațul ce-o ținea pe după umeri. Alex îl vede și el și are o grimasă de neplăcere.

AURA (*așezându-se lângă el pe bancă*): Dinu!

DINU: Aura! Ce faci? Ești bine?

AURA: ...Să zicem, în situația dată.

DINU: Simona și Martin au plecat?

AURA: Da. Simona avea o lucrare de predat, n-au mai putut să stea.

DINU: Și Andrei?... El ce face?

AURA: Mă supără. Nu vrea să mănânce nimic. L-am lăsat cu Diana. Am rugat-o pe ea să mai insiste, poate bea măcar o cană cu lapte...

DINU: Nu-mi place că umbli cu ăsta...

AURA: Ce să fac?... Mi-e mai ușor așa. Sau vrei să rămân singură toată viața?

DINU: ... Oricum, nu-i prea devreme?

AURA: Poate... Dar să nu-ți închipui că... Nu-i nimic între noi.

DINU: Deocamdată.

AURA: Da. Deocamdată.

DINU: Se poartă frumos cu tine?

AURA: Da, nu se vede?

DINU: Ba da... Dar cu Andrei?

AURA: Ei, Andrei e Andrei, tu nu știi?

DINU : O să-și revină... (*Arătând cu capul spre Alex, care fumează în picioare*): De ce l-ai adus și pe ăsta?

AURA (*încurcată*): A venit să-mi dea un sfat. Vreau să-ți ridic un monument.

DINU: Și ce treabă are el cu monumentul?

AURA: Ei, orișicât... E arhitect...

DINU: Și ce ți-a venit să dai bani pe monument? Cred că costă o grămadă.

Aura întoarce capul, jenată.

DINU (rece): Aaaa... Înțeleg c-ai acceptat...

AURA: Ce?

DINU: Banii criminalei.

AURA: Ce era să fac?... Pentru tine am acceptat. Ți-am spus că vreau să-ți fac un monument.

DINU: Înțeleg... Până la urmă m-ai vândut...

AURA: Cum poți să-mi vorbești așa? Știi bine că era și rata la bancă, și facultatea lui Andrei...

DINU: Măcar m-ai vândut pe bani buni?... Cât ai luat pe mine?

Aura plânge încet. Nu-i răspunde.

DINU: Pleacă... Ia-l și du-te.

AURA: Dinu... Te rog...

DINU: Du-te.

ALEX (către Aura): Ce s-a întâmplat?... Te simți bine?

Aura plânge în continuare.

ALEX: Vrei să mergem?

Aura scutură din cap că da. Se ridică și pleacă, sprijinindu-se de brațul lui Alex. Înainte de a ieși, se mai uită o dată în urmă.

Scena 10

Dinu rămâne singur pe bancă. Apare din nou văduva, cu stropitoarea goală. Se așează lângă Dinu, punând stropitoarea jos.

VĂDUVA (*arătând în direcția în care ieșise Aura*): ... Soția?

Dinu scutură din cap că da.

VĂDUVA: Ați rezolvat?

DINU: Ce?

VĂDUVA: Cu lumea asta.

DINU: Mi-e teamă că da.

VĂDUVA: Atunci, putem pleca?

DINU: Dumneavoastră sunteți...

VĂDUVA: Da, eu sunt.

DINU: Credeam că...

VĂDUVA: Ce credeți? Pot să iau orice înfățișare. V-am spus, când veți fi pregătit, va veni cineva să vă conducă. Eu sunt acel cineva.

DINU: Am să mă transform într-un fluture?

VĂDUVA: Dacă vrei. Poți fi oricine dorești să fii. Tu nu ești corpul tău. Așa cum hainele sunt un veșmânt pentru corp, la fel corpul este un veșmânt pentru tine.

DINU: Înțeleg... Pot fi pasăre?

VĂDUVA (*se ridică, îl ia de mână și îl conduce spre spatele scenei, unde a apărut un curcubeu*): Poți fi pasăre.

DINU: Pot fi un arici?

VĂDUVA: Un arici, sigur, un arici.

DINU: Pot fi... ploaie?

VĂDUVA: Bine-nțeleș. Poți fi ploaie.

DINU: Sau curcubeu?... Mai bine curcubeu...

Văduva și Dinu ies.

Scena 11

În cimitir. Intră Andrei, clătinându-se. E drogat.

ANDREI (*strigând, din ce în ce mai tare*): Tată!... Tată... Taaatăăă! Unde ești, taatăăă?... De ce nu vrei să vorbești cu mine? Taaaatăăăă!

Iese, strigând.

Epilog

Același colț din cimitir, de data asta pustiu. Intră Teodora, cu un buchet de flori și o lumânare. Se oprește, se așează pe bancă, lasă buchetul din mână, aprinde lumânarea. O așează într-un sfeșnic, mai stă puțin și se reculege, apoi iese. Se întunecă încet. Rămâne doar lumânarea.

CORTINA